

центръ на могъществото му, т. е. въ събрание-то на якобинския клубъ. Но тѣзи борба не влиза въ предѣлитъ на сегашната ми статия. Впълно ли си събждали смѣтките на Робеспьера, или частъ отъ тѣхъ останала неосъществима не зная, но въ всеки случай, на Робеспьера е било полезно да представи на събрание-то предложение-то си; полезно е било за това, защото той тѣй ся явява още веднѣжъ въ твърдъ важенъ въпросъ, проводникъ на народнитъ желанія. Но ако на Робеспьеръ е било полезно да представи това предложение, то на всичкитъ значителни членове на събрание-то не било твърдъ полезно да го приемнатъ, и да извършатъ надъ себъ си политическо самоубийство. Барнавъ, Дюпоръ и братя Ламети захванали горъщо да възражаватъ, но нищо не направили съ възраженията си, защото Робеспьеровото предложение дошло по душата не само на народътъ, но и на по голѣмата частъ отъ депутатитъ. Въ учредителното събрание, както въобще въ всичкитъ събрания, болшинството ся състояло отъ безгласни и безцветни чловѣци; на тѣзи чловѣци имъ ся искало да разсчитатъ на втори ченъ изборъ, защото да ся помълчи, по изражението на Фамусовъ, не е голѣма услуга, пакъ даже и на избирателитъ не можала да подѣйствова такава услуга; слѣдователно, на тѣзи масса съмнителни кандидати било е приятно, да ся откажътъ красиво и великодушно отъ такава почестъ, която безъ друго ще имъ е отнемътъ. Това обстоятелство още тогава било забѣлежено отъ Камилъ Демунъ, който съ свойственната му веселостъ и